

blevne forøgede. Jeg ser ikke rettere, end at den samme Grund kan gøres gjældende her, at dog Forholdene kunde foranledige en Forhøielse i Bederlaget, og jeg maa tilføje, at jeg ikke forslaar, at man derved vilde komme i Strid med sit Princip ikke at ville foretage saadanne Forhøielser i Lønningerne, der kunde blive præjudicerende for senere Lønningsbestemmelser, Omorganisation o. s. v. Disse Bederlag til Skovkassererne ere jo ikke nu fastsatte paa nogen Lønningslov, de have altsaa heller ikke været Gjenstand for Behandling paa noget Lønningslovsforslag, men de have altid været fastsatte paa Finantsloven. I selve Betænkningen er henvist til, at Til-læget maatte nægtes i Henhold til Bemærkningerne under Nr. 3, men det maa vistnok være en Feiltagelse fra det ærede Udvalgs Side; thi en Henvisning til Nr. 3 vilde absolut føre til, at de i det Mindste maatte forhøje det til det Halve, thi det er netop under Nr. 3, at man vil bevilge de halve Besor-dringsgodtgjørelser. Under Nr. 3—9 er nægtet alle de foreslaede Nybygninger og Hoved-Ombygninger for Skovvæsenet. De fire sidste af disse Nægtelser ere jo Gjentagelser af Nægtelser fra i Fjor, og de tre andre Nægtelser ere nye. Jeg har ikke set i Betænkningen og heller ikke hørt fra den ærede Ordfører nogen særlig Begrundelse for, at disse Ombygninger eller Nybygninger ere overflødige; og naar man vil gjøre gjældende, at man bør økonomisere paa Domænebudgettet, fordi Domæneoverskudet har været mindre, end det har været i nogle tidligere Aar, forekommer det mig, at det ikke er nogen tilstrækkelig Grund; thi ere disse Nybygninger nyttige og Ombygningerne tildels nødvendige, ser jeg ikke rettere, end at de i hvert Tilfælde bør gøres, og at det netop er yderst uøkonomisk at udsette dem. Her maa jeg maasse indskyde den Bemærkning, at naar man vil dømme om Overskudet af Skovdomænerne, maa man vel lægge Mærke til, at Udgifterne jo ere blevne meget betydelig forøgede paa Grund af Arealernes store Forøgelse; der er jo indkjøbt henved et Par Kvadratmile nyt Skovareal, som kræve Udgifter, men selvfølgelig ikke give Indtægter endnu. Jeg har troet at være besynderlig i mine Forlangender paa denne Konto. Der er i Aar forlangt 19,100 Kr., i Fjor, saavidt jeg huster, 19,600, medens Gjennemsnittet af, hvad der har været bevilget i de sidste 10 Aar, er over 23,000 Kr. Det forekommer mig altsaa, at der ikke er skjellig Grund til saaledes at knappe af paa, hvad der er foreslaet. — Hvad de forskjellige Bemærkninger angaar, der ikke ere ledsagede af Vædringsforslag, som den ærede Ordfører omtalte, saa skal jeg

ligesom han lade det interessante Omne, vore vestrindiske Kolonier, ligge, indtil Sagen kommer frem her ved det særlige Lovforslag, der er fremsat i Landstinget, men der er endnu et Par Bemærkninger, der ere gjorte, og som jeg ikke tror, den ærede Ordfører nævnte, jeg hørte det i hvert Fald ikke. Den ene findes til § 7 om Klasselotteriet, hvor det er udtalt, at Udvalget forudsætter Enighed om et vist Punkt mellem Finantsministeren og det. Jeg skal ikke kunne hverken bekræfte eller benægte, at Enighed er til Stede, da det ikke er mig ganske klart, hvad Udvalget mener, at Enigheden gjælder. Jeg har kun nævnt det, for at man ikke siden skulde sige, at da jeg har tiet, har jeg samtykket. Jeg forbeholder mig altsaa fremdeles at handle som hidtil i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Loven af 6te Marts 1869 § 1. Der er gjort en anden Bemærkning til § 3 angaaende Overflytningen til Kassebeholdningen af et Beløb i preussiske 4 pCt. Obligationer. Jeg skal i Anledning heraf kun bemærke, at det, som jeg i 1875 udtalte i Finantsudvalget og, om jeg huster ret, ogsaa her i Thinget, det er for mig en Udtalelse, men ikke nogen Afstale, som jeg ikke kan forandre, naar jeg anser det for at være hensigtsmæssigt, Noget, der iøvrigt forekommer mig at være en Selvfølge. Finantsministeren er ikke bunden i sine Dispositioner over Statens Formue ved Aftaler med Rigsdagen og endnu mindre med Rigsdagsudvalg. Jeg har fremsat for Udvalget og fremsat her i Thinget, hvad der var min Agt at gjøre, men det er en Selvfølge, at jeg derved ikke kan føle mig bunden længere, end jeg anser det for hensigtsmæssigt og forvarligt at handle saaledes. Det er en Selvfølge, at naar Tiden gaar, forandre Forholdene sig. Jeg skal der kun minde om, at efter mine Udtalelser om, at jeg ikke vilde formindste vor Beholdning af disse 4 pCt. Papirer, ligger Aaret 1878 med Ophævelse af Pragerfredens § 5. Jeg nævner dette kun som Exempel paa, hvorledes forandrede Forhold let kunne komme til at bevirke forandrede Bestemmelser fra Finantsministerens Side, ikke for derpaa at støtte, at jeg i Virkeligheden agter at disponere anderledes over disse Papirer end at lade dem ligge. Dette har jeg sagt det ærede Udvalg, men jeg har paa ingen Maade udtalt mig saaledes, at jeg betragter disse Papirer som baadlagte hverken for mig eller for min Eftermand. Denne Oversørsel, som har vakt Udvalgets Opmærksomhed, er en Oversørsel fra den ene af vore Stuffer til den anden, som regelmæssigt sker i det Mindste en Gang om Aaret for at bringe Balance tilveie. Vi have et Fond, der hedder Reserver-